

## Arrest

nr. 42 292 van 26 april 2010  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 januari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HENDRICKX, die loco advocaat K. VAN BELLINGEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 22 juni 2008, verklaart er zich op 23 juni 2008 vluchteling.

1.2. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt verzoekers asielaanvraag bij beslissing van 4 december 2009, verstuurd op 8 december 2009.

1.3. De feiten aan de basis van verzoekers asielaanvraag werden door de bestreden beslissing als volgt weergegeven:

*"U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben, geboren en getogen te Herat, op 23.08.1370 (14 november 1991). U bent Tadzjiek van etnische origine en een sjiëtische moslim. U bent ongehuwd. U diende uw land van herkomst te verlaten nadat u door Taliban werd ontvoerd, maar ook omwille van*

de problemen van uw familie met de regering. U komt uit een zeer welgestelde familie van handelaars. Zowel uw vader als ooms en neven zijn eigenaar van grote firma's. Uw vader en oom hadden vroeger een firma in Kabul die olie importeerde. Deze werd in de tijd van de Taliban in beslag genomen door H. G. A.. Na het aantreden van Karzai hebben uw vader en oom, onder de firmanaam, klacht ingediend. Daardoor belandde G. A. vorig jaar in de gevangenis en dit gedurende een zestal maanden. In die periode werd de broer van G. A. vermoord en deze laatste denkt dat uw vader achter de moord zit. Twee tot drie maanden vóór uw vertrek kwam hij vrij en bedreigde hij uw vader en jullie familie. Verder heeft het parlement uw vader en oom, als eigenaars van de firma "Ali Shiran" gelijk gegeven en heeft de "Pashtany Tejaraty Bank" de opdracht gekregen om uw familie de gelden over te maken van de gestolen olie. Hierbij werden de directeur van de bank, T. M. A., en oud-minister A. G. A., veroordeeld. Deze laatste bedreigde dan weer uw familie om de klacht in te trekken, gezien deze zaak zijn imago kon schaden in verband met zijn kandidatuur voor de presidentsverkiezingen in 2009. Tot op heden heeft uw familie de tegoeden niet terug gekregen. Los van deze zaak, werd in Herat in de zomer van 1386 (2007) de kozijn van uw vader, die eigenaar is van "Supercola", verscheidene keren bedreigd en ontsnapte hij aan een poging tot ontvoering. Omdat uw vader bezorgd was over uw veiligheid, werd uw bewegingsvrijheid ingeperkt. Zo bracht uw vader u met de wagen én gewapend naar school en sinds de recente vrijlating van H. G. A. ging u helemaal niet meer naar school. U had uw vader gevraagd of u naar Kabul mocht gaan om te werken, omdat u goed Engels sprak, maar hij gaf u hiertoe geen toestemming. Daarop bent u begin jauwza 1387 (einde mei 2008) met twee vrienden in het geheim vertrokken naar Kabul. Op de bus werd u gezien door een vriend van uw vader. Hij wilde uw vader verwittigen maar u vroeg hem dat pas te doen na aankomst in Kabul. Na ongeveer zes uur reizen werd de bus gestopt door Taliban en moesten er een aantal jongens uitstappen. Ook u en uw vrienden werden meegenomen en naar een onbekende plaats gebracht. U werd samen met één van uw vrienden opgesloten, de andere heeft u niet meer gezien. Omdat u geen voorstel kreeg om deel te nemen aan de "Jihad" en omdat u beledigd werd omwille van het feit dat u wel Engels kan maar geen Pashtoe, bent u ervan overtuigd dat het de bedoeling was om u te doden. De volgende dag zag u daar mullah T., die uw vader nog had geholpen toen deze in de gevangenis van de Taliban zat. Hij was ingeschakeld door uw vader die via zijn vriend op de bus op de hoogte was gebracht van wat u was overkomen. Mullah T. wist ook uw vriend W. vrij te krijgen maar over uw andere vriend was er geen nieuws. Na een paar uur rijden heeft T. u bij een vriend achtergelaten terwijl W. werd teruggebracht naar Herat. Mullah T. zei u vervolgens dat uw vader het huis zou verkopen en Herat zou verlaten en dat hij voor u al een smokkelaar had geregeld om u naar Canada te brengen. U verliet Afghanistan begin jauwza 1387 (einde mei 2008). U reisde via Pakistan, met het vliegtuig, naar Amsterdam en vervolgens naar België. In België werd u op de luchthaven opgepakt toen u wou doorreizen naar Canada. Op 23 juni 2006 diende u een asielaanvraag in. Twee tot drie weken na u hebben uw ouders, broer en zus Afghanistan verlaten en momenteel bevinden ze zich Iran. U legt volgende documenten neer: uw "taskara" (origineel), de contactgegevens van uw oom in Nederland, een artikel over het doden van buspassagiers door Taliban, een artikel met vermelding van de firma "Supercola", een BBC-artikel met vermelding van de naam van uw oom L. Q., een BBC-artikel met algemene informatie over Herat, een Perzisch artikel en een Engelstalig artikel over Ahmadzai, een krantenartikel inzake de klacht van de firma, een brief van AIHRC ("Afghan Independent Human Rights Commission"), coördinaten van een bank en tenslotte een document dd. 22.02.1380 (12 mei 2001) met vermelding van uw vader als hoofd van "Shiran Company". "

Het aldus weergegeven feitenrelaas wordt door de verzoekende partij niet betwist.

1.4. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:

- de problemen door verzoeker aangehaald houden geen verband met één van de criteria van het vluchtelingenverdrag aangezien deze zijn terug te brengen tot de welgestelde positie van zijn vader en uitsluitend geld en gestolen goederen behelzen.

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Eerste middel: Schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, schending van artikel 1, A, 2 van de Vluchtelingenconventie, schending van de formele motiveringsverplichting vervat in artikel 2 en 3 van de Uitdrukkelijke Motiveringswet en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Volgens verzoeker is de bestreden beslissing gebaseerd op tegenstrijdige motieven aangezien er wordt geconcludeerd dat hij een reëel risico loopt op foltering, een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing terwijl hem de vluchtelingenstatus wordt geweigerd omwille van dezelfde problematiek.

Verzoeker werpt verder op dat de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing geen rekening hield met de definitie van vluchteling. Uit verzoekers uiteenzetting kan worden afgeleid dat hij meent dat de vervolgingsfeiten wel degelijk verband houden met de vluchtelingenconventie aangezien hij zou zijn vervolgd omwille van het behoren tot de sociale groep van de welgestelde/rijke hoge sociale klasse. Verzoeker lijkt ook aan te geven dat de bescherming evenzeer uitbleef omwille van de rijkdom van zijn familie, hoewel hij het verwoordt alsof de vijanden van de familie niet op bescherming kunnen rekenen omwille van de netwerken van zijn vader. Ook de Tadzjiekse afkomst zou een rol hebben gespeeld.

2.1.2. De algemene motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 alsook de specifieke motiveringsverplichting vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.416; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

De Raad ziet niet goed in waarom de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet tegenstrijdig zou zijn aan een weigering van de vluchtelingenstatus. Uit artikel 48/4, §1 blijkt immers dat de subsidiaire beschermingsstatus slechts kan worden toegekend *“aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt”*. Een weigering van de vluchtelingenstatus is dan ook een noodzakelijke voorwaarde voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en bijgevolg geenszins tegenstrijdig hiermee.

Waar verzoeker stelt dat hij wel in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus aangezien hij wordt vervolgd omwille van het behoren tot de sociale groep van de welgestelde/rijke hoge sociale klasse merkt de Raad op dat een groep slechts kan beschouwd worden als een sociale groep in zin van het vluchtelingenverdrag als de leden ervan een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond die niet kan gewijzigd worden of wanneer van de betrokkenen niet kan geëist worden dat zij deze opgeven omdat deze fundamenteel is voor de identiteit of in het geval de mensenrechten hierdoor in het gedrang komen. De welgestelde hoge sociale klasse kan derhalve niet beschouwd worden als een sociale groep in de zin van het vluchtelingenverdrag.

Uit verzoekers verklaringen voor de Commissaris-generaal blijkt bovendien niet dat zijn Tadzjiekse origine enige rol zou hebben gespeeld in de vervolging waarvan hij beweert het slachtoffer te zijn geworden. Tijdens de gehoren voor het Commissariaat-generaal maakte verzoeker immers op geen enkel moment melding van een dergelijk verband. Het voor het eerst aanhalen van zijn etnische origine als (mede)oorzaak van zijn vervolging na de afwijzing van zijn asielaanvraag door de Commissaris-generaal is niet ernstig en overtuigt geenszins.

2.1.3. Verzoeker stelt bovendien dat de bestreden beslissing een tegenstrijdige, gebrekkige en verkeerde motivering bevat aangezien ze enerzijds aangeeft dat er geen bescherming mogelijk is wegens het behoren tot een bepaalde sociale groep en anderzijds opwerpt dat de voorwaarden voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zijn vervuld op basis van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

2.1.4. Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker niet op de bescherming van de Afghaanse autoriteiten zou kunnen rekenen omwille van het behoren tot een sociale groep. De bestreden beslissing stelt daarentegen duidelijk dat verzoekers vrees voor vervolging in Afghanistan geen verband houdt met één van de criteria uit het Vluchtelingenverdrag. Nu de bestreden beslissing niet stelt dat verzoeker niet op de bescherming van de autoriteiten kon rekenen om redenen die verband houden van één van de criteria van het Vluchtelingenverdrag is er ook geen sprake van enige tegenstrijdigheid met de stelling dat verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend omdat zijn veiligheid in Afghanistan niet kan worden gegarandeerd.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de algemene rechtsbeginselen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker meent dat het onredelijk is gedetailleerde verklaringen te verwachten met betrekking tot A. G. A. en zijn rol in de bedreigingen van zijn familie aangezien hij bij de start van de problemen slechts 13 jaar oud was. Over feiten die later plaatsvonden zou hij zeer gedetailleerde verklaringen hebben afgelegd. Zowel tijdens het gehoor als in de bestreden beslissing zou te weinig tijd zijn gependend aan de werkelijke problemen van verzoeker en zijn familie.

2.2.2. Verzoekers verwijt blijkt niet uit het administratief dossier. Verzoeker werd uitgebreid de mogelijkheid gegeven om zijn vluchtmotieven uiteen te zetten tijdens twee gehoren die meer dan 6 uur duurden. Op het einde van beide gehoren kreeg verzoeker de mogelijkheid om bijkomende elementen aan te halen. Verzoeker stelde in beide gevallen dat hij verder niets had toe te voegen. Verzoeker brengt ook in zijn verzoekschrift geen elementen aan die tijdens de gehoren of in de bestreden beslissing niet voldoende zouden zijn behandeld zodat een schending van het zorgvuldigheidbeginsel niet kan worden vastgesteld.

De bestreden beslissing staat geenszins in wanverhouding tot de motieven waarop ze gebaseerd is zodat een schending van het redelijkheidsbeginsel niet dienstig kan worden aangevoerd.

2.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend en tien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER